

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.585/2015/10.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2016. január 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés bűntettének kísérlete miatt **Lrendű vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2015. április 24. napján kihirdetett **7.B.1120/2014/21.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlott terhére megállapított cselekménynél a kísérletre utalást **mellőzi**.

A börtön tartamát **3 (három) évre**, a közügyektől eltiltás tartamát **4 (négy) évre** súlyosítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 20.000.- (húszezer) forint büntügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék a vádlott bűnösségét testi sértés bűntettének kísérletében [1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés 1. fordulata] mondta ki. Ezért mint különös visszaesőt, 1 év 6 hónap, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kötelezte a büntügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést, a vádlott terhére, az elbírált bűncselekmény kísérleti stádiumának megállapítása miatt, annak befejezettségének megállapítása érdekében, ehhez képest a szabadságvesztés súlyosítása végett. A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.297/2015/1-II. számú átiratában az első fokú ügyész fellebbezési indokolását azzal egészítette ki, hogy utalt arra, az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 18. számú módszertani levelében írtak szerint, az elbíralt cselekmény agyzúzódást okozott, ami egyértelműen életveszélyes sérülés. Téves indokolást sérelmezett az első fokú ítélet 5. oldalának 7. bekezdésében, és 10. oldalának 1. bekezdése 2. mondatában, ezért annak mellőzésére és a 3/2013 BJE határozat 4. pontjának felhívására is indítványt tett. A feltételes szabadságra bocsátásról történő rendelkezést is hiányolta, ezért a vádlott terhére bejelentett fellebbezést azzal egészítette ki, hogy most már a közügyektől eltiltás súlyosítására is indítványt tett, és a feltételes szabadságra bocsáthatóság kimondását, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az említett módszertani levélben nem írják felül a szakértő írásbeli és

szóbeli véleményét, az elvont és elméleti, nem a konkrét szituációra illeszkedik. Miután a bizonyítás során többször is elhangzott a szakértő részéről, hogy életveszélyes *jellegű* sérülés alakult ki, azt álláspontja szerint akként kell értelmezni, hogy tényleges életveszély egyáltalán nem alakult ki. Miután álláspontja szerint az első fokú ítélet által eszközölt minősítés a stádiumot tekintve helyes, így az első fokú ítélet helybenhagyása indokolt, az ügyész fellebbezésének teljesítése nem.

Az ítélet tábla az ügyész súlyosítást célzó kiegészített fellebbezését alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mert büntetett előéletre vonatkozó fontos adatot nem tartalmaz, és a tényállásban helytelen - iratellenes - megállapítást rögzített [Be. 351. § (2) bekezdés a) pont 2. fordulata és c) pontja]. A megalapozatlanság azonban csupán részleges, az kiküszöbölhető volt, amit az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával az iratok egybehangzó tartalma alapján történt tényállás kiegészítéssel és helyesbítéssel végzett el a következők szerint:

Az első fokú ítéletben 9. alatt írt szabadságvesztés kitöltésének időpontja 2011. december 12., a 10. elítélésnél az *előzetes letartóztatást* vették fogvatartásba 2012. március 23. napjától.

Mellőzte az első fokú tényállásból, annak 5. oldalának 7. bekezdésében rögzítetteket, mert az téves megállapítás. Ehelyett azt rögzítette, hogy a sértett sérülése közvetett életveszéllyel járt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely a most eszközölt kiegészítéssel és helyesbítéssel vált irányadóvá a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a bűnösségre levont következtetést a lényegét tekintve voltaképpen senki nem is támadta, nem így a cselekmény minősítését, amire vonatkozóan az ügyészi fellebbezéssel értett egyet a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság számára is központi kérdést képezett az a szakértő részéről többször megnyilvánult "életveszélyes jellegű" megfogalmazású megállapítás az agyzúzódásra, ami azonban helyes értelmezéssel, figyelembe véve az Országos Igazságügyi Orvosszakértői Intézet 18. számú módszertani levelében, annak 1.2.1. pontjának utolsó előtti mondatában írtakat, *életveszélyes állapot*.

Az eljáró igazságügyi orvosszakértő bizonytalansága voltaképpen nem a tényleges életveszély kialakulására, hanem annak közvetettségére, illetve közvetlenségére vonatkozott.

Az orvosszakértő által egybevetett gyógykezelési adatok, és a nem kifejezetten rossz prognózisú sérülés azonban nem változtatott azon a tényen, hogy a sértettnél az ütés következtében agyzúzódás alakult ki. Más kérdés, hogy ennek volt-e súlyosabb következménye vagy sem. A jelen esetben ugyanis az volt megállapítható, hogy nem következett be olyan kiterjedt vérzés, agnyomás fokozódás, és az ehhez társuló fiziológiás állapot, amely az életveszélyes sérülés közvetlenségére utalt volna. Így tehát az az iratszerű, helyes és logikus megállapítás, hogy a sértett a vádlott bántalmazása folytán közvetett életveszélyes sérülést szenvedett el az agyzúzódás folytán.

A bűncselekményre vonatkozó ténybeli indokolásból a másodfokú bíróság emiatt mellőzte az első fokú ítélet 10. oldal 1. bekezdésének 2. mondatát is, miután az ellentétes a lefolytatott bizonyítás eredményével.

A bűnösség megállapításában tehát nem tévedett a törvényszék és helyesen is minősítette azt, ugyancsak helyesen megválasztva az alkalmazandó törvényt is; a kísérletre utalásnak azonban nincs ténybeli alapja, miután a kifejtettek miatt a vádlott cselekménye befejezett, életveszélyt okozó testi sértés büntette.

A vádlott az 1978. évi IV. tv. 137. § 14. és 15. pontja alapján minősül különös visszaesőnek; a törvényhelyeket az elsőfokú bíróság hiányosan sorolta fel.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a bíróság a kísérletre és a nagy erővel történt ütésre vonatkozó megállapítást helytelen jogkövetkeztetés és iratellenesség miatt mellőzte, ezzel szemben enyhítőként értékelte azt, hogy a sértett közvetett életveszélyes sérülést szenvedett.

Az elsőfokú bíróság egyebekben helyesen sorolta fel és értékelte a bűnösségi körülményeket, nem állapította meg ugyan a szabadságvesztés kiszabásakor irányadó ún. büntetési középmértéket, ami a jelen esetben helyesen 7 év. A szabadságvesztés kiszabásakor ebből a tartamból kellett kiindulni és ezt alapul véve a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját abban, hogy az enyhítő szakasszal kiszabott 1 év 6 hónap tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés súlyosan és indokolatlanul sérti a középmértéktől való eltérés lehetőségét és a közügyektől eltiltás is kirívóan enyhe.

Ezért a másodfokú bíróság - vizsgálva a Btk. alkalmazhatóságát is és azt a különös visszaesőkre vonatkozó azonos szabályok miatt nem látta alkalmazhatónak - a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és a rendelkező rész szerint a büntetést és mellékbüntetést egyaránt lényegesen súlyosította.

A feltételes szabadságra bocsáthatóság kérdésében úgy döntött, hogy nem egészíti ki az elsőfokú bíróság ítéletét tekintettel a Szegedi Ítéltábla területén e kérdésben kialakított ítélkezési gyakorlatra. Ez azonban nem érinti azt, hogy az ügyész által indítványozottak szerint, az ott megjelölt jogszabályon alapulóan a vádlott feltételes szabadságra bocsátható.

Az első fokú ítélet egyéb rendelkezései megfeleltek a törvénynek, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett is a másodfokú eljárás során a vádlott kirendelt védelmével felmerült bűnügyi költség viseléséről. Az ítélőtábla ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2016. január 19.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.585/2015/10. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 7.B.1120/2014/21. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2016. január 19.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke